08/02/2024

Η Ιερά Μητρόπολη Αιτωλίας βράβευσε την κυρία Ουρανία Λανάρα

/ Γνώμες

Η εκδήλωση βράβευσης της κυρίας Ουρανίας Λανάρα, Φιλολόγου, τέως Γενικής Επιθεωρητού Μέσης Εκπαιδεύσεως, για το τεράστιο εκπαιδευτικό , ιεραποστολικό και κοινωνικό της έργο πραγματοποιήθηκε στις 30 Ιανουαρίου 2024, με την ευκαιρία της εορτής των προστατών της Παιδείας και Οικουμενικών Διδασκάλων Αγίων Τριών Ιεραρχών, στο Μέγαρο της Γυμναστικής Εταιρείας Αγρινίου.

Για την προσωπικότητα και το πολυσχιδές έργο της μίλησε η Φιλόλογος Καθηγήτρια κ. Ελένη Μούρτη Μάλαινου.

Ακολουθεί η ομιλία της:

Η Ιερά Μητρόπολή μας τιμά απόψε τη διακεκριμένη Φιλόλογο, Ουρανία Λανάρα τη διανοούμενη γυναίκα, τη λογία και συγγραφέα, την ιεραπόστολο, που ο νους της σε συνεργασία με την καρδιά μεγαλούργησαν σε ένα αποτέλεσμα χαρισματικής γυνακείας προσωπικότητας. Κάτι, που επεσήμανε προφητικά ο καθηγητής της Σπυρίδων Καλλιάφας, γύρω στα 1954 για τη νεαρή φοιτήτριά του όταν έλεγε: «Άκρως συναισθηματικό άτομο και συγχρόνως λογικόν, που καταφέρνει να επιβάλλεται στο συναίσθημα, προσωπικότης ισχυρά· μέλλει να εξελιχθεί σε μία των ισχυρών προσωπικοτήτων που θα διακριθούν».

Και βέβαια,η περάτωση των σπουδών της σε όλες τις βαθμίδες με βαθμό «΄Αριστα» προμήνυαν ακριβώς μια θαυμαστή πορεία στο χώρο των Γραμμάτων και στην τάξη των διανοουμένων.
Το στέρεο πνευματικό της οικοδόμημα είχε δύο πυλώνες. Ο πρώτος είναι η κλασική Ελλάδα με τον σύνολο αρχαιοελληνικό πολιτισμό εδραζόμενον στον ελληνικό Λόγο και την ελληνική σοφία. Και ο άλλος πυλώνας είναι ο χριστιανισμός ως βιωμένη αλήθεια , ως εμπειρία, προτάγματα της αγωγής που παρείχαν στα παιδιά τους οι γονείς της Ανδρέας και Όλγα Λανάρα. Είχε επομένως μάθει, αρχή και τέλος της ζωής της να είναι η Εκκλησία, της οποίας το μεγαλείο θα εξάρει μέσα στο ποίημά της « Εκκλησία», που υπογράφει, όπως και όλα της τα ποιήματα ως Σελεστίνη. «Τίποτε πιο δυνατό –τίποτε πιο ισχυρό απ’του Χριστού την αγία Εκκλησία..ανίκητη η δύναμή της ,ασάλευτη η οικοδομή της ...η μορφή της ως τ΄αστέρια και οι ρίζες της βαθιά» .Κατακλυσμιαία εδονείτο η ψυχή της από το μεγαλείο της Εκκλησίας του Χριστού. Αυτή η θριαμβευτική νίκη του Αιωνίου Φωτός θα την οδηγήσει στην απόφαση μιας εκούσιας, αβίαστης και χαρούμενης αγαμίας και αφιέρωσης του εαυτού της και της ζωής της στη διακονία της ορθόδοξης Εκκλησίας, της εκπαίδευσης και της παιδείας εν ευρυτέρα εννοία και θα ακολουθήσει το δρόμο των αγίων μορφών της Φοίβης, της Μακρίνας, της Αικατερίνης της Σοφής , της Νίνας στη Γεωργία, της Όλγας στη Ρωσία, της Φιλοθέης της Αθηναίας, οι οποίες συνέβαλαν στη στέρεη οικοδόμηση ενός υγιούς ευρωπαικού πολιτισμού ,όπως γράφει ο μακαριστός Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Χριστόδουλος.

Η συνύφανση της ψυχής της με τις πνευματικές αξίες του ελληνοχριστιανικού πολιτισμού την οδήγησε στο μεσουράνημα του ψυχικού της πλούτου και του κοινωνικού της ρόλου. Εξελίσσεται σε μια παρουσία γεμάτη φως ,δύναμη και ομορφιά στην επαρχία του Αγρινίου σε μια περίοδο με πολιτιστική και κοινωνική αναγέννηση, που οδηγούσε τη χώρα σε προοπτική προόδου.

Προτιμά να είναι η δασκάλα, Φιλόλογος, χωρίς να επιζητεί περαιτέρω εξέλιξη, όπως θα της ήταν πολύ εύκολο.Υπέρτατος σκοπός της η διάπλαση νεανικών μυαλών και ψυχών και, με επιμονή χελιδονιού θα χτίζει φωλιές με λέξεις, και με υπομονή αράχνης θα κεντά με ουσιαστικά, ρήματα και επιρρήματα ,προτάσεις. Όταν ξεκινάει την παιδαγωγική της περιπέτεια στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση, περίπου στη δεκαετία του 50, ο δάσκαλος είναι η εμβληματική μορφή, το σύμβολο της προόδου και της κοινωνικής εξέλιξης. Ήταν η κύρια και εν πολλοίς μόνη πηγή γνώσης κι έπαιζε σημαντικό ρόλο στη μορφωτική ανέλιξη των παιδιών και την κοινωνική αναβάθμιση. Η ίδια πίστευε ότι στο έργο της αγωγής τον κύριο και πρωτεύοντα ρόλο τον παίζει η αυθεντία του παιδαγωγού. Ο νέος προκειμένου να διαπλεύσει τον ωκεανό της ζωής επιθυμεί τη βοήθεια στις επιδιώξεις του, στην πορεία του. « Χωρίς αχνάρια δεν μπορείς να περπατήσεις στην απέραντη έρημο, χωρίς εμπειρογνώμονα δεν μπαίνει κανείς στη ζούγκλα», γράφει εύστοχα στο έργο της «Η Αυθεντία κύριος μοχλός της Αγωγής». Ο νέος έχει ανάγκη την κρίση των άλλων για αυτοβεβαίωση κι αυτό μπορεί να το προσφέρει ο δάσκαλος που στα αγνά μάτια του παίρνει τις διαστάσεις ήρωα , προτύπου και Αρχετύπου.

Αλλά, πάνω απ’όλα δεν έμπαζε στις παιδικές καρδιές ξερή γραμματική, αλλά ακτίνα έχυνε μ΄αγάπη και με πόνο, μέσα στο νου και στην ψυχή βγαλμένη απ΄την καρδιά της…κι εδρόσιζε τα σπλάχνα τους μ΄άλλου καιρού αγέρα, κατά τον Αχιλλέα Παράσχο, που ερχότανε από το αθάνατο σχολείο του κλασικού ελληνικού πολιτισμού με ιδέες και επιτεύγματα και άυλα αγαθά, που δεν αποτιμώνται στην αγορά αλλά αποτελούν στέρεη βάση στη διαμόρφωση ολοκληρωμένου ανθρώπου.

Αυτή η λάχτάρα την έκανε ,όταν το 1982 η Πολιτεία κατήργησε τον θεσμό του Γενικού Επιθεωρητή στον οποίο και η ίδια είχε εισέλθει, παρά τις αντιρρήσεις της, κι ενώ οι συνάδελφοί της την προέτρεπαν να παραιτηθεί , εκείνη συνέχισε να εργάζεται στην έδρα ως απλή καθηγήτρια μέχρι που συνταξιοδοτήθηκε το 1992, διατηρώντας όμως τον τίτλο της Γενικής Επιθεωρητού.
Για την χριστιανή παιδαγωγό Ουρανία Λανάρα , όμως, αγωνία ήταν το «μέσα πλούτος»και η «ορασιά της ψυχής»των μαθητών της, ώστε αυτοί να βρουν την πνευματική σημασία της ύπαρξής τους, πεπεισμένη ούσα, ότι όλα είναι σκληρά όταν χάσεις τη γεύση του Θεού.΄Έτσι, δίνει τη μάχη αυτής της αγωγής στα Κατηχητικά σχολεία. Κάθε Κυριακή , την περιμένουν περί τις πεντακόσιες μαθήτριες στην Μητρόπολη, κατά τι λιγότερες στον Άγιο Χριστοφόρο και στους Αγίους Αναργύρους. Εκεί τη συνάντησε ο αείμνηστος καθηγητής της Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών Παναγιώτης Τρεμπέλας, ο οποίος ενθουσιασμένος την συνεχάρη και τη συμβούλεψε να αποδίδει το χάρισμά της στο δωρεοδότη Θεό, κάθε φορά που θα ακούει επαινετικά σχόλια.
Στη δεκαετία του 1980 με τις ευλογίες του μακαριστού Επισκόπου Αιτωλίας και

Ακαρνανίας κυρού Θεοκλήτου ίδρυσε στο Αγρίνιο την Ορθόδοξη Φιλανθρωπική, Ιεραποστολική και Πολιτιστική Αδελφότητα «Ἁγία Φιλοθέη». Ένα επιτελείο γυναικών ,κατά κανόνα εκπαιδευτικών, επιστρατεύεται με πνεύμα προσφοράς, αφοσιώσεως στη διακονία του ανθρώπου. Επί τέσσερες δεκαετίες κράτησαν τα κατηχητικά της πόλεως του Αγρινίου και των γύρω χωριών. Οργάνωσαν συνάξεις νεανίδων και κυριών είτε αυτές ήταν επιστήμονες είτε απλές οικοκυρές και μητέρες που εμφορούντο όμως από θείο ζήλο, στον χώρο της Αγίας Φιλοθέης και σε άλλους χώρους εντός και εκτός της πόλεως. Εργάστηκαν στην κατασκήνωση της Ρίζας επί σειρά ετών και έσπειραν τον λόγο του Θεού σε χιλιάδες παιδικές , εφηβικές και νεανικές ψυχές. Η προσφορά τους αυτή για τις νεανικές ψυχές ήταν εξόχως σημαντική , καθώς ήταν η μόνη υπεύθυνη,ειλικρινής και ανιδιοτελής προσπάθεια όπου μέσα σε έναν κόσμο, που ο άνθρωπος ζει κατακερματισμένος, με τις σκόρπιες γνώσεις ,τα κομματιασμένα οράματα, τη σύγχυση , τις προκλήσεις ενός κόσμου που ολοταχώς όδευε στην αποϊεροποίηση, μόνο με τη στροφή προς το θείο και την ιεραρχία των αξιών θα έβρισκε τη λογική του συγκρότηση , τον προορισμό του, τον προσανατολισμό του.Τη θεία ενατένιση , ως την αρχή που ολοκληρώνει τα πάντα.

Και ποιος δεν θυμάται τις επετειακές γιορτές στο Παπαστράτειο Μέγαρο στην καρδιά της πνευματικής ζωής της πόλης ,όπου η Αδελφότητα της Αγίας Φιλοθέης έδινε τον παλμό της κάθε γιορτής! Και πώς να ξεχάσουμε οι μεγαλύτεροι την κοπή της πρωτοχρονιάτικης βασιλόπιτας κάθε χρόνο την ημέρα των Θεοφανίων, το δείπνο των εκπαιδευτικών κάθε χρόνο των Τριών Ιεραρχών στο κτίριο της Αγίας Φιλοθέης , και τη συγκέντρωση αδελφών επί το αυτό, το πρωί της ίδιας ημέρας μετά τον εκκλησιασμό, ή τη λαοθάλασσα κάθε χρόνο στη γιορτή της Αγίας Φιλοθέης! Αλλά και η γιορτή της μητέρας κάθε χρόνο της Υπαπαντής ,στον ιερό Ναό του Αγίου Δημητρίου της πόλεώς μας, την οποία παρακολουθούσαν περί τις τετρακόσιες γυναίκες –μητέρες , είχε καταστεί σπουδαία πνευματική εκδήλωση για την πόλη μας θα έλεγα ιστορική. Και βέβαια, η ψυχή και ο νους όλων των εκδηλώσεων ήταν η κυρία Ουρανία Λανάρα.Ζούσε διαρκώς με μότο ζωής τους στίχους του ποιητή Γ. Βερίτη «Ο θερισμός είναι πολύς κι είναι λευκές οι χώρες απ’τις ψυχές που ωρίμασαν στης αγωνίας τις ώρες. Ο θερισμός είναι πολύς κι εμείς είμαστε λίγοι κι αλίμονο στο θεριστή που απ’τη δουλειά θα φύγει». Έτσι, σαν ακούραστος δουλευτής άδραξε στα δυο της χέρια το αλέτρι κι έσπειρε χεροπάλαμα σπόρο άφθονο στις ψυχές ,κάθε εβδομάδα στο Αγρίνιο, στο Μεσολόγγι και στο Αιτωλικό, στο Νεοχώρι, στην Κατοχή, στο Θέρμο, στη Μακρυνεία ,στην Αμφιλοχία, στη Βόνιτσα. Αλλά και εκτός του νομού στην Αθήνα δύο φορές το μήνα, στην Ιτέα και Άμφισσα μία φορά το μήνα ,επίσης και στα φιλόξενα βήματα της Θεσσαλονίκης ,της Λάρισσας, της Αχαΐας, της Ηλείας.

Ανύσταχτη, ακάματη, πολυσχιδής στη δράση της δεν έλειψαν από αυτή η διοργάνωση μονοήμερων ή πολυήμερων εκδρομών στην ηπειρωτική και νησιωτική Ελλάδα αλλά και στους Αγίους Τόπους δεκάδες φορές, στο Σινά, στην Αίγυπτο, στην Πόλη, στην Καππαδοκία, στον Πόντο , όπου στην άλλοτε ελληνική πόλη Κοτύωρα ,σήμερα Ορντού, ήρθε αντιμέτωπη με κρυπτοχριστιανούς, γεγονός που την συγκινεί μέχρι σήμερα. Εκεί , όταν ρώτησε αν μιλάει κανείς την Ελληνική, της ένευσαν να σιωπήσει και στη συνέχεια την οδήγησαν από μια σκάλα σε μια υπόγεια εκκλησία, όπου με κίνδυνο της ζωής τους επιτελούσαν τα χριστιανικά τους καθήκοντα. « Εγώ», της εμπιστεύθηκε κάποιος , « την ημέρα είμαι Μεχμέτ και την νύχτα γίνομαι Μιχάλης». Εκδρομές στην Ευρώπη ,Κεντρική, δυτική και Βόρεια , στη Μαριούπολη, στη Μόσχα και στην Αγία Πετρούπολη ,στην Αλβανία, τις οποίες (εκδρομές) μετέτρεπε σε ιδιότυπο σχολείο μετάδοσης γνώσεων ιστορικών ,εγκυκλοπαιδικών ,θρησκευτικών και σε ένα σύντομο θεραπευτήριο ψυχών, όπου η ευλογία των προσκυνημάτων, οι εικόνες των εναλλασσόμενων τοπίων, η ευχάριστη συντροφιά ανέσυραν συναισθήματα όμορφα, αναγεννητικά στους κουρασμένους και φορτωμένους με προβλήματα εκδρομείς.

Έχοντας βαθιά την αίσθηση της ευθύνης για τον άνθρωπο αισθάνεται την ανάγκη να διοχετεύσει τον πλούτο και τη σοφία της καρδιάς της προς όλους τους ανθρώπους, κυρίως τους δυσκολεμένους, και τους χτύπους της καρδιάς της να ξεπερνούν τους τοίχους του δικού της σπιτιού, για ν΄αγκαλιάσει πόνους και καημούς συνανθρώπων της και να σταθεί με ανησυχία και φροντίδα μπροστά στα προβλήματα και στις ανάγκες τους. Με ορμητήριο την Αδελφότητα και πλαισιούμενη από φιλάνθρωπες κι ακούραστες θεραπαινίδες του καλού ,δύο φορές το χρόνο έφερναν ανακούφιση υλική και πνευματική, έστω και για λίγες στιγμές, στους κρατούμενους των φυλακών Ιωαννίνων, ενώ με την καταβολή χρημάτων επέτυχαν την αποφυλάκιση πολλών αδελφών μας, που τότε ήταν κρατούμενοι λόγω οφειλών, που δεν μπορούσαν να εξοφλήσουν εξαιτίας της φτώχειας τους. Η οργάνωση εξορμήσεων σε χωριά του νομού μας, με βοήθεια που θα κάλυπτε υλικές ανάγκες των κατοίκων της υπαίθρου, ήταν πάρα πολύ συχνές. Έχοντας τοποθετήσει το κεφάλαιο της ζωής της στην τράπεζα της ζωής των άλλων, ανταποκρινόταν σε περιπτώσεις πλήρους ανέχειας και κανείς δεν γνωρίζει πόσοι άραγε είναι αυτοί που δέχτηκαν τη ζεστασιά της καλοσύνης της ή άλλοι που είχαν τη συμπαράστασή της στο πένθος τους και στον όποιο πόνο τους.

Σήμερα ,μετά την επέλαση της πανδημίας το 2020, που ταλανίζει ως και αυτή τη στιγμή τον τόπο μας, περιορίστηκε για λόγους ευνόητους στην κατοικία της αλλά δεν παύει να δίνει το πνευματικό της παρών στην κοινωνία μας με τις δύο εβδομαδιαίες ραδιοφωνικές της εκπομπές στον ραδιοφωνικό σταθμό της Μητροπόλεώς μας , την τακτική τηλεοπτική της εκπομπή στον τοπικό τηλεοπτικό μας σταθμό «ΑΧΕΛΩΟΣ TV» , ενώ παρεμβαίνει με επιστολές της στα τεκταινόμενα στην κοινωνική και πολιτική μας ζωή. Αξίζει να αναφέρομε ως παράδειγμα επιστολή που απέστειλε τον Μάιο του 2020 στην τότε Υπουργό Παιδείας κα Νίκη Κεραμέως σχετικά με το μάθημα της σεξουαλικής διαπαιδαγώγησης στα σχολεία. Στην εν λόγω επιστολή προτρέπει την Υπουργό να αποσύρει το σχετικό Νομοσχέδιο ενισχύοντας τη θέση της με αναφορά στον Καθηγητή της Σπυρίδωνα Καλλιάφα τον μαθητή των Άντλερ, Γιούνγκ και Φρόυντ των τριών εισηγητών της Ψυχολογίας του Βάθους. «Σας μεταφέρω επί λέξει ,αυτά που μας είπε για το συγκεκριμένο θέμα, από τις ιδιόχειρες σημειώσεις μου.(γράφει απευθυνόμενη στην Υπουργό) Κυρίες και κύριοι! Θα γίνεται γονείς, πατέρες και μητέρες. Εσείς θα μυήσετε τα παιδιά στο υπέροχο μυστικό της ζωής. Ποτέ το Σχολείο. Ποτέ ο Δάσκαλος. Και το Σχολείο και ο Δάσκαλος είναι ακατάλληλοι γι΄αυτό το ιερό θέμα. Κι αφού αναφέρει τις δυσμενείς επιπτώσεις εκεί όπου εφαρμόστηκε η διαφώτιση, υπογραμμίζει ότι κάτι τέτοιο σε επίπεδο ομάδας, όπως η σχολική τάξη, θα εκτραπεί ή θα γελοιοποιηθεί και θα αισχροποιηθεί». Από το συγγραφικό της έργο ξεχωρίζουν το τετράτομο έργο συνεργασίας με τον Βασίλειο Χαρώνη

«Παιδαγωγική Ανθρωπολογία του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου», που βραβεύτηκε από την Ακαδημία Αθηνών, «Η προσφορά του Ελληνικού Πνεύματος-Αρχαίου και Βυζαντινού- στον νεότερο Ευρωπαϊκό Πολιτισμό», «Η Αυθεντία κύριος μοχλός της Αγωγής», «Ο Άνθρωπος ,ο Αιώνιος Αναζητητής».

Ουρανία Λανάρα. Αυθεντική ως προσωπικότητα, ανυπόκριτη, προσιτή,πάντα διαθέσιμη και υποστηρικτική. Ακέραιη με λόγο χειμαρρώδη που αναδύει υπερκόσμια ελπίδα, χαρούμενη και αισιόδοξη. Αγάπησε τη διακονία χωρίς να υπολογίζει κόπους και θυσίες. Επένδυσε στη διακονία που δεν εκπίπτει ποτέ ,αφού είναι συνώνυμη της αγάπης. Πιστεύουμε ότι στην περίπτωσή της μπορεί να βρει εφαρμογή η Παύλειος ρήση «τον αγώνα τον καλόν ηγώνισμαι,τον δρόμον τετέλεκα,την πίστιν τετήρηκα·λοιπόν απόκειταί μοι ο της δικαιοσύνης στέφανος», αφού ο θείος Παύλος θεωρεί τον στέφανο ως την κατάληξη καθενός που αγωνίστηκε , αγάπησε τον Κύριο και περιμένει τη θεία του εμφάνιση.